

JORDI CUSSÀ BALAGUER

CAVALLS SALVATGES

Epíleg de Jordi Puig Ferrer

comanegra

- TAULA -

Sobredosi natural	13
Autobiogràfiques Lluïsa: Flascó 1	18
Illes, sexe i psicodèlia	22
Reencontres i desencontres o més aviat tot el contrari	30
1. Voodoo Child Back Home	30
2. A Taste of Honey	36
3. Socis i negocis	40
4. Anades i vingudes i retorns, i fugides endarrere i endavant	45
D'Alexandre Oscà i Punyol a Enric Costales Grausec	48
Clàudia: Dues seqüències sobre un personatge	49
1. Nit de desastres	49
2. Un orange a Orange	55
Un pont, dos ponts, mil ponts	60
1. Pont de sort: Lladres a la força	62
Pont de sort: Cara B	65
2. Pont de neu: Fèlix el Foll	68
3. Pont d'adeus: Fantasmes que venen i van	71
4. Pont cec: Epitafis personalitzats	76
Autobiogràfiques Lluïsa: Flascó 2	80
Els mons del Mín	84
1. Un dia de cada dia	84
2. Presents immortals i hores d'onze mil segons	93
De Fabià R. Juncadella a Lex Oscà i Punyol	103
De la Bonanova a la London-Symphonic-band passant pel roig París	105
D'Alexandre Oscà a Enric Costales	115
Tempesta al Poblenou	117
Interludi de sang	121

Tempesta al Poblenou: Represa	123
Amors perfectes, amors utòpics.....	125
Jutge, víctima i botxí.....	132
Dia de visites.....	137
Rondalles rurals	156
1. Cent anys de pamlet i un conat de Patum	156
2. La filla del batlle.....	159
3. Decadència i caiguda de la casa Torres.....	166
Peix fora de l'aigua.....	173
De Fabià Juncadella a Alexandre Oscà	180
Transportistes transportats	187
Tants caps tants barrets	204
1. Intro: Rigorosament abstinentes.....	204
2. Crònica d'un Cap d'Any per a cor i solistes	206
3. Crònica d'un Cap d'Any per a cor i solistes: represa	212
Camells, dromedaris i geperuts en general.....	223
L'accident del Joan o de com passar a frec	
la mort pot regenerar del tot la vida	231
1. El Clínic com a segona residència	231
2. Diari d'un pacient hiperpacient (fragments)	236
Aventures paral·leles	244
1. Intro: Recolzes de la ruta	244
2. Un mal llamp	245
3. Amistats velles i noves amistats.....	247
4. Com més va pitjor i tira sense por	251
Ser o no ser.....	258
1. Intro: Cabòries a oblidar	258
2. Represa: Cabòries a oblidar.....	261
3. Confusions i planificacions	266
Vacances pagades	275
1. Instantànies turístiques.....	275
2. Monòleg de comptes i descomptes	278
3. Monòleg d'amors i desamors.....	279

De Fabià Juncadella a Alexandre Oscà	297
D'Alexandre Oscà i Punyol a Enric Costales Grausec	299
Una de noces civils	303
Dues de divorcis diversos.....	306
Tres de travesses en ple desert.....	321
Desert núm. 1: Intro: El viatge al·lucinant.....	321
Desert núm. 2: Li o les sublimacions.....	323
Desert núm. 3: Gràcia o les temptacions	335
Desert final: Epíleg vers un present	340
Miratge d'oasi: Mònica o les impotències	345
Frases d'adeu/s.....	347
Vèncer la mort, per Jordi Puig Ferrer.....	353
Llista de reproducció	363

La realitat, en el millor dels casos,
és una il·lusió entre dues mentides

LLUÏSA CABELLERA

SOBREDOSI NATURAL

Faith has been broken, tears must be cried,
Let's do some living, after we die
THE ROLLING STONES, «Wild Horses»

No és gens estrany, sinó més aviat el contrari, que la primera d'aquestes històries comenci en un enterrament. Però en lloc del típic dia hivernal, cru o plujós, es va escaure un enterrament tòrrid, en plena canícula d'estiu.

Dins l'església, de fet, s'hi estava bé, almenys de temperatura, donat que les esglésies, ja se sap, són com frigorífics naturals, però quan («Germans, aneu-vos-en en pau...») vam pujar als cotxes a esperar el fèretre per acompanyar-lo al cementiri, la xafogor reconcentrada dins el vehicle era tan opressiva que amenaçava d'asfixiar-nos. Dins la meva estimada Marlene, seguint la furgonetatransportacadàvers, viatjàvem sense aire condicionat l'Eulàlia (que per aquella època encara exercia d'amant amb mi), la Lídia (que feia el mateix amb el Fermí), el Fermí en si mateix (l'inevitable Mín), i jo (Alexandre Oscà i Punyol, que conduïa).

Nou o deu anys enrere, el Fermí, jo i la difunta, Lluïsa Cabellera i Enbosc (avui plorada per pares, germans i amics), havíem conformat una autèntica cèl·lula unifamiliar molt més autèntica que les convencionals. De fet, ho compartíem tot. I quan dic tot vull dir absolutament tot: sostres, taules, cotxes, festes, drogues. A vegades fins i tot els o les amants, i tot sovint, com a germans, els llits. I jo, d'altra banda, havia estat el seu company a Eivissa, l'any 75, i després de les aventures del Pont de Suert, durant el terrible 82. Per això, malgrat la fúria del sol, ens vam sentir obligats a anar al cementiri a patir el nostre gra de nostàlgia

impotent. Tant de bo de camí haguéssim punxat les quatre rodes i cremat el carburador.

Dins la ciutat dels morts no entrava ni un esquinç de brisa i les poques ombres que hi havia al voltant del quadrat del nínxol les havia ocupat la família. Per tant, ens vam haver de palplantar sota una implacable dutxa de quaranta graus centígrads amb les nostres estúpides robetes de «quedar bé». Recordo que, sense voler, vaig començar a imaginar els morbosos processos bioquímics que en aquell mateix instant es desenvolupaven dins la caixa. I per més que m'esforçava a pensar en una altra cosa, sols aconseguia veure la Lluïsa, embolcallada en un vestit blau exquisit que no havia portat mai, transformant-se, en aquell mateix instant, en fongs i cucs i buit.

És curiós, per dir-ho d'alguna manera, però no veia la Lluïsa dels últims temps, al caire del col·lapse físic per les batzacades de la sida i l'abús de la metadona, sinó aquella Lluïsa plena de gràcia, femella intel·ligent i esplèndida, que havia conegut a Eivissa dotze o tretze anys enrere. Un engranatge de la porció subconscient del cervell, que ja feia temps que no podia governar, em va forçar a la terrible tortura de recordar aquell esquitx de nirvana: semblava tan remota la felicitat adolescent de les illes! Per comptes de dotze anys, dins la meva ànima en ruïnes havien transcorregut dotze segles.

Hauria donat de gust un parell de dits de la mà dreta per treure'm l'americana i descordar-me la camisa, i tots els de l'esquerra per ser a la terrassa del barmésproper amb un martini sec, glaçat, doble, lliscant gola avall. No podia racionalitzar el motiu, però la suor, que em xopava fins a l'ofec les aixelles i l'entrecoix, els peus, les mans i el cap, em feia sentir brut entre cometes, com si diguéssim culpable.

Al capdavall, com de costum, res no ens va servir de res; ni el sacrifici d'haver assistit a l'escenificació de l'infern, ni el detall d'haver vingut amb roba convencional. Algú, feia dies, ja havia decidit que nosaltres érem, sí, els culpables, i després de mitja hora de

rituals de paleta sota una bafarada capaç d'ofegar els cavalls de Posidó, quan ja érem fora del recinte sacre, ens va encalçar per darrere el Pep, el germà de la Lluïsa, i va girar el Fermí d'una manotada al muscle esquerre.

—Mira que atrevir-te a venir aquí! Ja els tens ben posats, ja! Ara, que potser un dia et cauran, de tant que se't gronxen!!

Tots vam entendre de què parlava. I també que no era cap mena de broma sinó tota una tempesta.

—Què et passa, Pep? De què vas? —li vaig etzibar en to suau.

—Tu calla, filldeputa, que ets el primer culpable!

El Repep, com li deia la seva germana, estava absolutament fora de si: una rabiosa impotència, que jo en realitat compartia, s'havia apoderat de la seva pena i si hagués pogut ens hauria esclafat a tots dos com qui trepitja un escarabat. Jo el coneixia una mica, de quan amb la Lluïsa ens vam instal·lar uns mesos a l'apartament que tenia a Blanes, el terrible 82 precisament.

—No sé pas què collons brames. Ni crec que aquest sigui el lloc del moment —li vaig contestar sense variar el to.

—No et posis gallet amb mi, filldeputa, que t'ho diré d'una altra manera!

—Pugeu al cotxe —ens va manar la Lali, interceptant el Pep per evitar que la tensió desemboqués en cops.

El seguici en pes havia sortit del cementiri, i arran dels comiats i els últims condols, s'havia trobat la nostra escena patètica allà davant.

—Fem-li cas, Lex —va intervenir el Fermí girant cap a l'auto.

—Fem-li cas, sí —vaig murmurar seguint-lo, entre empenyat i avergonyit—, perquè si em torna a dir filldeputa...

I aleshores va ser quan el Pep Repep va perdre els nordos, els papers i els estreps:

—Què has volgut dir amb això? —va cridar, llançant la Lali a terra amb una empenta del braç esquerre i abocant-se cap a mi just quan em tornava a girar.

No soc una persona violenta, ho prometo, però si hi ha quelcom que m'encén és veure un home fet i dret (el Pep ja en tenia quaranta repicats i alçava nou pams) maltractant físicament una dona. I més si la dona pesa cinquanta quilos i és, en aquell instant, la meva companya. De manera que, aprofitant la inèrcia del gest, vaig acabar de girar sobre el peu esquerre, tirant el dret endavant i amunt tan ràpid com vaig poder. El Pep hi va topar a deu quilòmetres per hora com a mínim i els dos vam caure de cul sobre la grava que cobria la plaça del cementiri; tot seguit van venir el Mín i tres o quatre figurins del seguici a restablir la pau. La guerra, de fet, ja s'havia acabat: el Pep es cargolava en espasmes de dolor, mancat d'alè, amb les cames i els braços blegats sobre un punt entre el pubis i el melic, i jo m'aixecava a peu coix per anar a assistir la Lali, just quan ella s'aixecava a peu coix amb l'ajut de la Lídia. Això sí, amb deu centímetres de cremada de graveta al tou de la cuixa com a record.

Recordo que mentre el Mín m'empenyia cap al cotxe, vaig tornar a mirar el ruc del Repep per si en volia una altra amb l'altra cama de part de la seva germana enyorada, però ell, envoltat d'altres familiars i amics, encara era enrampat a terra. L'actitud dels que l'envoltaven em va impulsar a fer quatre saltets sobre el peu esquerre i instal·lar-me darrere el volant: ens vam escapar d'aquella, com de tantes altres, una mica esgarrapats i fent ginyolar les rodes.

Al marge que vam fotre el camp del poble sense ni posar carburant a l'estómac, no puc establir cap mena d'ordre seqüencial sobre la resta del dia. La següent escena impresa en la memòria parcel·lària del jo que jo era aleshores, certa tot i que nebulosa d'heroïna, és el Fermí, en calçotets i suant a raig, sota l'ombra nocturna de la magnòlia que bressava el pati de la caseta de les nenes (carrer de les Acàcies, Barcelona), mentre amb el cos dins la xeringa però la consciència desperta em preguntava si en el fons no érem nosaltres

els culpables. Si el record no m'ha tergiversat l'experiència com tantes altres vegades, li vaig contestar que de culpables no n'érem gaire però que jo me'n sentia molt. El que no podria assegurar, ni que m'hi anés la vida, és si va succeir la nit després de l'enterrament o al cap d'un mes.